

TANDHEELKUNDIGE SPECIALISMEN

Het rapport inzake het tandheelkundig specialisme in mondziekten en chirurgische prothese is voor DR. R. J. JANSMA aanleiding geweest om in Medisch Contact, 29 mei j.l. van zijn kritisch getinte visie op de tandheelkunde in het algemeen blijk te geven. Hij wenst o.m. „aanzienlijke” bekorting van de studie voor tandarts, een plichtjaar als voorwaarde voor het jus practicandi en in plaats van het doctoraat in de geneeskunde, een promotie tot doctor in de tandheelkunde door instelling van een afzonderlijke faculteit.

Wanneer hij stelt dat door de studieverlenging de behandeling van de patiënten niet is verbeterd, dan ontbreekt daarbij elke nadere toelichting om dit aan te tonen. Het is dus een bewering zonder meer.

Op die weinig deugdelijke basis de onderwijsvernieuwing van 1947 ongedaan te willen maken betekent niet minder dan voor de tandheelkunde de klok te willen terug zetten. Men dient hierbij te bedenken dat de door de inzender gewraakte uitbreiding van de studie 17 jaar geleden is ingevoerd op grond van het rapport-de Ranitz, aan welker totstandkoming deskundigen van verschillende origine, waaronder enige medici, hebben meegewerkt. Het uit de betreffende wetswijziging voortgekomen onderwijsprogramma moest uiteraard aan de praktijk worden getoetst en zo zijn dan ook in de loop der jaren herhaaldelijk wijzigingen, voornamelijk beperkingen erin aangebracht met volle medewerking van de medische faculteit. Aldus is een vrijwel gestabiliseerde opleiding verkregen in de geest van de in wet van 4 aug. 1947 neergelegde regeling.

Om nu aan de hand van het ministeriële verlangen naar een algemene verkorting van de universitaire studieduur dit alleen te bepleiten voor de tandheelkundige opleiding, omdat de inzender al die kennis overbodig vindt, dan was daarvoor meer nodig geweest dan een apodictische uitspraak. Deze geeft alleen een ietwat wonderlijke kijk op DR. JANSMA's waardeschatting van een curatieve werkzaamheid die ook de zijne is.

Het voorgaande houdt geen oordeel in omtrent de mogelijkheid tot studieverkorting over de gehele linie door (naar Amerikaans voorbeeld) een meer efficiënte tijdsbesteding van de zijde der studenten, studiebegeleiding, verplichte bijwoning van colleges, demonstraties en dito aanwezigheid op laboratoria en op de tijden voor praktische oefeningen. Ook niet over de mogelijkheid tot verschuiving van daarvoor in aanmerking komende gedeelten van het onderwijs naar nascholingscursussen. Dit alles vormt echter geen aspect waarop door de inzender wordt gedoeld; hij wil niet anders dan voor de tandheelkunde een uitzonderingspositie aan bevelen.

Afgezien hiervan vertonen aandoeningen, uitgaande van het gebit zo nu en dan complicaties op welker behandeling de tandarts-practicus niet is ingesteld en zijn werkmilieu niet ingericht. Het is dan een uitkomst dat hij deze kan ver-

wijzen naar een gespecialiseerde collega en aldus voorziet het specialisme voor mondziekten in een behoefte, die uit de praktijk is voortgekomen. Een erkenning als specialist door inschrijving in een register vanwege de Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde waarborgt de nodige bekwaamheid. Dat een en ander de instemming van Dr. J. niet heeft, verandert niets aan het nut van deze ontwikkeling. Gelet op het bescheiden aantal van deze specialisten (18) is het zeer de vraag of zijn wens van „volwaardige” dito's voor vervulling vatbaar zou blijken.

Ten slotte nog iets naar aanleiding van de wens van een afzonderlijke faculteit voor en een daaruit voortvloeiend doctoraat in de tandheelkunde. Bij het eerste dient vooral rekening te worden gehouden met de enorme kapitaalsinvestering, nodig voor de bouw van laboratoria en hun inrichting voor het onderwijs in de basisvakken en de medische onderdelen van het programma, zomede de aanstelling van afzonderlijke docenten met hun staf. Bij de bestaande onderbrenging in de medische faculteit kan van het „apparaat” waarmee deze is toegerust, tevens voor de tandheelkundige opleiding gebruik worden gemaakt. Over de grote voordelen hiervan, in andere opzichten, behoeft niet te worden uitgeweid: in de gegeven situatie verloopt het betreffende deel van het onderwijs in volle harmonie.

Men kan zich dan ook afvragen of het gerechtvaardigd zou zijn om alleen ter wille van de consequentie, dat een tandheelkundige promovendus de titel van doctor in de geneeskunde verwerft, op een afzonderlijke faculteit aan te dringen. Waar nog bij komt dat de tot nu toe gepromoveerde tandartsen, door het gebruik dat zij van de verkregen titel maken, het medische gevoelsmotief voor een afzonderlijke faculteit voor de tandheelkunde alleen maar hebben kunnen verzwakken.

B.

(Het vorenstaande werd als ingezonden stuk in Medisch Contact opgenomen. Red).